د فضليار لومړنى غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

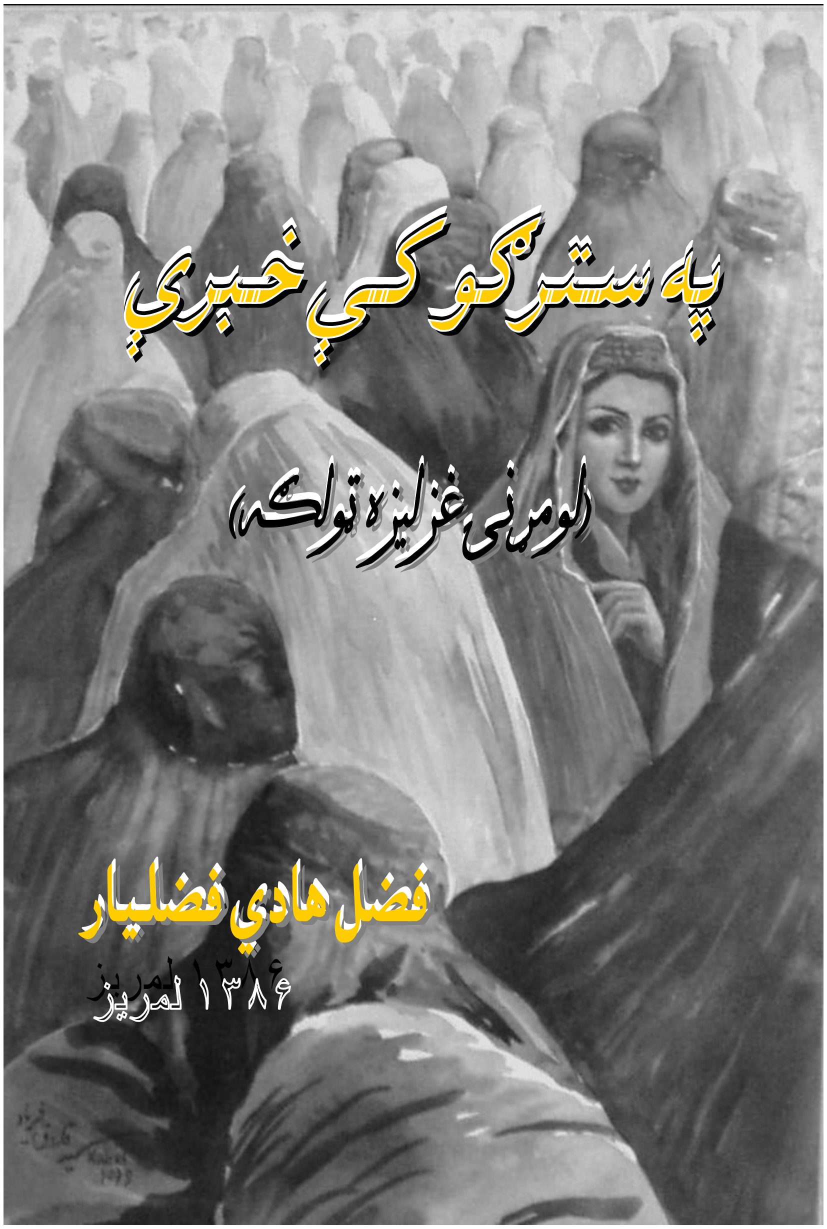

د فضليار لومړنۍ غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په انټرنیټ کې په لیکه کوونکی :

سمسور حبیبي

د فضلیار لومړنۍ غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

دا کتاب هغو دوو ګرانو او زړه ته راتېرو ګلانو ته ډالۍ کوم، چې د يوه يې زه د احسان پوروړی يم او د بل مې ټول پښتون قام:

۱- د هېواد ستر او پياوړي ليکوال ، شاعر، څېړونکي، ژبپوه او روحاني شخصيت

استاد محمداصف صميم

ته

۲- هغه چاته چې دا هر څه يې په ما وليکل خو....

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ځانګړني:

د کتاب نوم: په سترګو کې خبرې
شاعر: فضل هادي (فضليار)
خپرونکی: مومند خپرندويه ټولنه
کمپوزګر: محمدحسيب (انوري)
ډيزاينګر: نجيب الله (نايل)
د پښتۍ او انځورونو ډيزاين: لمر (ککړکی)
د چاپ زيار: شريف الله (ناصري)
د چاپ شمېر: ۲۰۰۰ ټوکه
د چاپ کال: ۱۳۸۶ لمريز

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګران فضلیار

غزلیز نوښتونه

ځيني خلك په دې عقيده ښكاري، چې خپل كلتور او مقدساتو ته سپكاوى او يا ستغې سپورې په ادب كې بغاوت دى، او په دې ډېر خوښ وي، چې د باغي شاعر او ليكوال په نوم وپېژندل شي. حال دا چې د ادب ژبه د هنر ده، او هنر له ښكلا پرته بل انځور نه لري. په سپكو او سپورو كې به جذبه وي، خو هيڅكله ورته فن ويلى نه شو، او نه ښكلاييز ارزښت لري. دغه ډول شعرونه په اصل كې له فكري او ايډيالوژيكي ستونزو نه زېږېدلي ښكاري، او ادبي بغاوت نه دى.

شاعرانه بغاوت به هم له ښكلا او هم له هنره ډك وي. د بېلګې په ډول د شيخ متي بابا نظم د نصر لودي او شيخ اسمعيل د منظومو په وړاندې يو ادبي بغاوت دى. ځكه شيخ بابا په كايناتو كې د لومړي ځل لپاره په سيستماتيك ډول د جمال مشاهده تر سره كړې، او نظم يې له ستر مولانا رومي (رح) سره په سيالۍ د لاهوت په لور په الوت دى. همدارنګه خوشال بابا او بيا ورپسې استاد حمزه درواخله.

خبره به نه اوږدوم، زمونږ د ځوانو شاعرانو ترمنځ د ښاغلي فضليار غزليز نوښتونه ماته يو ډول ادبي بغاوت ښكاره شو، په

د فضلیار لومړنی غزل توکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې ډول چې نه يې روايت تېر او تکراري سمبول ګڼلی، او نه يې په فکر د فن ملا ماته کړې، هر خيال ته يې د هنر د ښاپېرو لباس وراغوستی، خو دا فېشن او ارآيش هيڅکله هم پردی نه ښکاري، او نه د چا تقليد دی.

لار يې بېله او ځانګړې ده، له داسې يوه تشخص سره روان دی، چې د پښتون فطرت د رومان پالنې د ستر ذوق استاځی کوي:

(د تروو اوبو ماهی) به دومره د چا خوښ نه شي، او نه دغه ترکيب په ړومبيو کې خوږ لګي، خو چې کله ورته شاعر په خپل شاعرانه منطق رنګ اميزي ورکوي، او تصوير ترې جوړوي، کټ مټ د (زشت و زيبا) ادبي صنعت تر پولو رسي:

ته د تروو اوبو ماهی يې د جانان انځوره!
تل مې د سترګو په راڼه سمندرګي کې اوسې

او تر دې يې دغه بل انځور لا ښکلی ښکاري، چې ملي احساس يې هم بدرګه کوي:

د يار وصاله ته هم سم د خپلواکۍ غونډې يې
ماته، کې نه ښکارې په سوري د برې کې اوسې

او که د همدغه غزل په يوه بل بيت کې يې د (کم عقلې) خطاب نه وی، نو زما غوندې خوش باورو خلکو به په څه ناڅه ډول د عرفان د وجودي تګلارې لاروی ګاڼه:

نورو نه ولې ستا پوښتنه وکړم وه کم عقلې
ته خو هر وخت ګوره زما پخپل زړګي کې اوسې

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کره کتنې په نیت نه خو د نظرماتې په دود به ددې ښکلې غزل یو بل بیت هم په نښه کړم، چې د جانان خیال پکې له مضر چینجي او سر له وچ لرګي سره تشبیه شوی، چې د شعري توکو له مخې هیڅ ارزښت نه لري، خو څرنګه چې د ښاغلي فضلیار له شاعرانه برلاسي او لوړ استعداد نه ښکاري، په ډېرې لږې پاملرنې دغه ستونزه حل کولی شي، او ما ورته هغه د چا خبره ځکه ورياده کړه، چې ډېره ستاينه يې همدلته بريك نه کړي، پرېده چې نور ښه نوښت رامنځته کړي، او دا الهي (ج) قانون هم دی، چې کاينات يې په يو ځل بشپړ او سالم نه دي را استولي، ځکه بيا به زمانه د خلاقيت له جوهره بې برخې شي.

د بل هر لوړ او بااستعداده وېناوال غوندې ښاغلی فضليار د خپل ځانګړي فطرت له مخې مشخص تشبيهات، استعارې او نوموني لري، چې دده تصويرونه يې ګڼلی شو، داسې نه ده، چې د نورو پخوانيو او زاړه نوښتونه يې کارولي، چې د شاعری د سقوط نښه وي، همدغه يې ماته يو ادبي بغاوت او يا نوښت ښکاري:

راشه چې خپل کلي کې سندرې درته ووايم
ته په بازارونو کې شغاری د چنار غواړې

***

يو وخت به ددې خاورې شهيدان ټول راژوندي شي
يو وخت به زمونږ سترګې بيا غرېږي دوی ته څنګه

د فضليار شاعري په مجموعي ډول د انځور په برخه کې له ښکلو تشبيهاتو او استعارو نه سرشاره ده، او زيات وخت دغه تشبيه په تمثيل هم اوړي:

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وايي زما مينه به خپل زړګي کې پټه ساتې
دا سـاده ګلـه رانـه لـپـه کـې دريـاب غـواړي

***

ستـا لـومـړۍ خنـدا شـپـېلـۍ د اسرافيـل وه
يـو ځـل بـيا وخانـده شابـاس چـې ژونـدی شـم

(په سترګو کې خبرې) غزل ټولګه چې له سره تر پايه وکتل شي، هر ځای پکې فضليار د يوه پښتون او سپېځلي ګروهمن په توګه ځپاند دی، شاعري يې دومره سپېڅلې ده، چې د تقليد بوی هم نه لري، داسې نه ده لکه څو تنې او يو سر.

په شاعرۍ کې يې ټولنيز ارزښتونه، مقدساتو ته درناوی په لوړه هنري ژبه تر دې حده دی، چې د خپلې ټولنې عکاسي او انځور يې ګڼلی شو. د پتمن ملت تشخص، د ازادۍ جذبه او د يرغلګرو ماتې پکې د يوې حماسې په ډول په ځپو دي.

زه په پای کې دغه ژور فکر په لالوړ خيال ښکلی غواړم، او ګران فضليار ته له لوی خدای (ج) نه د خوشال بابا د (پښتون) او د شاعر اسلام علامه اقبال د (مرد کامل) جوړېدو دعا کوم.

په شاعرانه ولولو

ناکار

پوهنتون مېنه
۱۳۸۶|۵|۳۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غزل پېغلو ماڼو ورته لوګی کړی

د سترګو شاعر (فضل هادي فضليار) په ۱۳۷۹ لمريز لېږديز کال، د ننګرهار په عالي لېسه کې زما د دولسم ټولګي زده کوونکی و. د وطن په حساب مې هم ورسره اړيکې درلودې او د خوږو اخلاقو خو به يې څه نه وايم.

خدای شته چې هاغه مهال يې پر شاعرۍ خبر نه وم خو شعر يې لکه چې پټ ليکه، ځکه د ډېرو نورو پښتنو په څېر، دده په مالت کې هم دې هنر ته په درنه سترګه نه کتل کېږي. خو اوس پوه شوم چې فضليار لا ډېر پخوا د هنر د کلي په کوڅو کې د غزل وظيفه ټوله کړې ده.

ما چې دده نوښتګره، خوږ ژبې او غزلبوله شاعري وليده، نو حيران شوم چې زما مات او ګوډ قلم به کله دومره توان ولري چې د فضليار غوندې ځلمي په تانده شاعرۍ هنري او ادبي ليکنه وکړي.

فضليار د ځينو نورو ځوانو شاعرانو په څېر بې دانو بوس نه دي باد کړي ، او نه يې هم اسمان د خيال په تيګو ويشتی.

هغه هر څه ته په خپلو شوخو هنري سترګو کتلي او هماغسې انځورونه يې ترې اخيستي. د خيالي نړۍ د ترخو اوبو په سيند کې يې لامبو نه ده وهلې ، بلکې ځان يې د شعر د خواږه اباسين تل ته رسولی او اصيلې ملغلرې يې ترېنه راويستي دي.

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فضليار شعر اخلاقي، ديني، ټولنيز، پښتني، ملي او حماسي ښېګڼې لري. د نکريزو، سرو شونډو، شنو خالونو، بنګړيو او .... په بازار کې ډېر نه دی ګرځېدلی. هغه هر څه ته د حقيقت په سترګه کتلي او هغه يې د رياليزم د سروزرو په تله تللي دي.

د فضليار د نقادۍ ژبه اورونه بلوي ، او لکه د څېړيو د سکروټو غوندې سرې سپرغۍ بادوي. شعر يې د خوشحال خان د حماسو رنګ لري. خوشحال بابا وايي:

څو وانخلي له غليمه انتقام
مرد نه خوب کا نه خوراک کا نه ارام

د فضليار لاندې بيتونه وګورئ:

خپلواکي مې د خپل قام راڅخه غواړي
له غليمه انتقام راڅخه غواړي
باغي روح مې د بدن قفس کې تنګ دی
د وحشت پر ضد قيام راڅخه غواړي
تر پايه....

د شعر ژبه يې ډېره سپېڅلې، ساده، روانه او رڼه ده؛ او د نورو ژبو له اغېزه يې د غزل جامې پاکې ساتلې دي.
فضليار که څه هم د عمر زيات کلونه په کوزه پښتونخوا کې تېر کړي خو د هنر خوله يې په بېلمازه اوبو نه ده ککړه کړې.
شعر يې د بديع او بيان په هنري او ادبي صنعتونو داسې پسوللی، چې سړی ورته ګوته په غاښ پاتې کېږي. د ښه تکړه انجينر او معمار غوندې يې د تشبيې، استعارې او کنايې خښتې په خپلو ځايونو لګولي او د غزل رنګينه ماڼۍ يې ورڅخه جوړه کړې ده.

د فضليار لومړنۍ غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

فضلیار کشر هلک دی ، خو په غزل کې یې د ډېرو مشرانو پر پلونو پل ایښی ، حیران یم چې دا الهام ورته له کومو غرونو د غزل ښاپېریو راوړی دی. وګورئ ، په لاندې غزل کې د کاظم خان شیدا غوندې ښه پوهېږي خو دار ته په ډېر ویاړ روان دی.

کاظم خان شیدا وایي:

هسې نه چې دار محروم په میدان پرېږدي
که یو سر په تن لرې بلند همته

فضلیار صیب هم ورسره مناسبه سیالي کړې ده ، دا وایي:

ښه پرې پوهېږم چې مې سر په لور د دار روان دی
خو بیا هم شکر دی چې ستا د عشق پر لار روان دی
وطنه! ستا مینه کې ځیني له سرونو تېر شول
د ځینو نورو په همدې نوم کاروبار روان دی

زه ورته دا بیتونه ډالۍ کوم:

داره جنازه مې درنه ونه کړې
ځورند تر قیامته داسې ښه یمه
پاتې که دا زوړ ګرګین له مانه شو
زه به له میرویس نیکه نه نه یمه

فضلیار په پورته غزل کې خپله ایماني او افغاني دنده په ښومره بریالیتوب سره سرته رسولې ، او هنري ارزښتونه یې ښومره خوندي ساتلي دي. خپل سر د وطن له مینې قربانوي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

دار ته په خوشالۍ روانېږي، خو د وطن خرڅوونکو او بې ننګو دلالانو له مخونو څخه پردې پورته کوي او راتلونکي نسل ته یې ورپېژني.

زما په اند فضلیار د شعر خپل ځانګړی سبک او بېله لار لري ، چې هغه له نورو څخه بېلوي. د هغه د شاعرۍ یو څو ځانګړنو ته په لاندې ډول ګوته نیسم:

د فضلیار له شعر نه معلومېږي چې د افغانستان د نورو سیمو لهجې او ګړدودونه یې زده دي ، او په بېلا بېلو پښتنو سیمو کې راته بلد ښکاري.

نور سختې دلته شپې شوې له دې کلي کډه ورم
ترخې د ژوند شیبې شوې له دې کلي کډه ورم
د ژړو ګلالۍ څېرې سپېرې شوې فضلیاره
شروع پکې نشې شوې له دې کلي کډه ورم

په پورتني بیت کې د (ژړې) یا د جمعې په بڼه د (ژړو) کلیمه د هېواد په جنوبي سیمو (پکتیا ، پکتیکا او خوست) کې مروجه ده. ده کمال کړی چې د نورو لهجو رواجولو ته یې هم پام کړی او خپل غزل یې پرې رنګین کړی دی. په لاندې غزل کې یې کندهارۍ لهجې ته پام وکړئ:

کندهاري یاران چې کله راپه زړه سي بارا
په هغه دم مې نو زړګی ذره ذره سي بارا
ژبه مې ګونګه سي بیخي غزل ویلای نسم
خو چې تا ووینم غزلې راشېوه سي بارا
ترپایه....

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدارنګه په لاندې غزل کې يې د کوزې پښتونخوا د پښتنو لهجه راخيستې ده:

هر وخت په کې ملګرو شور ماشور غونته کې دی
دا زړه مې بس د څو شوخانو کور غونته کې دی
سهار نه تر ماښامه مې په ژبه ستا نامه وي
هر لفظ يې په ايمان د ټنګ ټکور غونته کې دی
تر پايه...

همدارنګه د فضليار بله ښه برلاسي په شعر کې داده ، چې مهمل الفاظ يې په ډېرو مناسبو کليمو پسې ترلي او د خپل غزل مقام يې پرې لوړ کړی:

نه ښکلي ملي، نه مې څوک تنکي منکي خوښېږي
خو بيا مې هم دا يو او نيم چټې پټې خوښېږي
نظم چټياټ ګڼې ازاد شعر ته اور اچوي
د فضليار خو غزلبوله شاعري خوښېږي

د فضليار کمال ته ځير شئ ، چې څنګه ښه يې له (تنکي) سره د (منکي) او له (چټې) سره د (پټې) مهملې کليمې راوړې دي.

د فضليار صيب د شعر بله ځانګړنه چې د هغه شعر له نورو ځوانانو څخه بيلوي ، داده چې هغه په سياسي مسايلو کې ادبي نزاکتونه مراعتوي ، لکه د نورو غوندې کنځلې نه کوي بلکې د واقعتونو له مخه د کنايو او استعارو په ژبه حجابونه پورته کوي.

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسو يې لاندې بيتونه وګورئ، چې په څومره ادبي نزاکت سره د ګاونډيو هېوادونو په اوږو د احسان درون پېټی ږدي او د شوروي تګ لورې ورته څرګندوي. دغه راز د جهاد په اتلانو غږ کوي چې که له روس نه مو مخ راړولی نه وی، نو کفري لمن به يې له نړۍ څخه نوره هم ټوله شوې وه:

دا خلك دې مونږ ته دُعاګانې کړي
مونږ که نه وای روس تر هندوستانه ته
ولې دې افغانه دومره ژر پرېښود
ستا دوښمن روان و له جهانه ته

دا چې فضليار په يوه علمي او ديني چرګۍ را لوی شوی، پلار او ترونه يې ديني عالمان او نيکه خو يې د طالبانو او ملايانو جرنيل و. نو ځکه يې په غزلو کې ډېر مذهبي څرکونه هم ليدل کېږي.
تاسو وګورئ چې په لاندينيو بيتونو کې يې څومره لوړ ديني مفاهيم په ډېرو لنډو او ساده ټکو کې بيان کړي دي:

زړه! څه چې دې خوښه وي کوه يې خو
پام کوه چې رب درڅخه هير نشي

فضليار زړه ته د هر څه د کولو اجازه ورکوي خو يوائې يو شرط پرې ږدي ، چې خدای به نه هيروي. دده کمال دادی چې همدا يو شرط دومره جامع شرط دی چې له امله يې سړی له هر ناوړه کاره ژغورل کېدای شي. ځکه چې الله د چا په ياد وي نو هېڅکله به بې لارې نشي.

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدارنګه لاندې بیتونه یې وګورئ:

پرته له تقوا پرته له دین څخه
څوک وایي چې ژوند لکه زقوم نه دی
***
هغوی ژوندي دي هغوی ژوند او مینه دواړه کوي
د خدای په لاره کې مړه شوي مونږ ته مړه نه ښکاري
او داسې نور.

همدارنګه د فضلیار له شعر نه د هېواد د ابادۍ ، ملي ازادۍ ، سولې او ارامۍ وږمې راولاړېږي ، هېوادوالو ته د ښه او نوی ژوند زیری ورکوي ، نهیلي په کې ډېره نه ترسترګو کېږي ، له ټوپک او جنګ څخه کرکه کوي او پر ځای یې د کتاب ، قلم او پښتني حجاب سره مینه لري :

فضل د خدای دی د ټوپک پر ځای ګلاب غواړي اوس
چا چې به کلي ورانول هغوی کتاب غواړي اوس
دده د لاسه مو د مړه نیکه هډوکي خرڅ کړل
خدازده چې نور راڅخه څه شی انقلاب غواړي اوس
ترپایه....

هغه د همدې غزل په پای کې خپل یو خصوصیت او ځانګړتیا ته اشاره کوي او وایي:

نور دې د سترګو او بڼو په ژبو نه پوهیږي
د فضلیار زړه درنه تکه سپین ځواب غواړي اوس

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ریښتیا ده چې فضلیار سپیني او زړه وري خبرې کوي ، او له نورو څخه د هغوی د کړنو سپین حساب غواړي. په غزل او ورځیني ژوندکې له هیچا څخه نه وېرېږي ، د رحمان بابا غوندې نه د چا بې ځایه غندنه کوي او نه هم بې ځایه ستاینه.

ما چې دده جرئت، استعداد، هنري شوخۍ او خوږو اخلاقو ته سوچ کړی، نو دا غزل مې په ذهن راوربدلې ، چې دلته یې فضلیار صیب ته ډالۍ کوم:

نه پېچومي کې تم شوی نه په څوړ
دا د هسکو غرو د سپینو واورو چړ
هره چیغه یې زلۍ د پېشه کال ده
چې باران ورسره مل شي جوړ کړي خوړ
غاړکۍ یې د غزل ناوې ته راوړه
ملغلرو نه یې جوړ دی هر یو لړ
په قلم او ځلمیتوب یې برکت شه
راته ښکاري د پامیر له غره نه لوړ
ننداره یې چې په سپینه زیره وکړه
یارمحمد یې د ستایلو بولي وړ

زه خپله لیکنه رانغاړم او د فضلیار صیب د شاعرۍ په هکله دومره وایم، چې هغه واقعاً خوندوره، ساده او ښکلې پښتنه شاعري کړې ده. زه یې په دواړه مخه ښکلوم او د راتلونکي نسل د ویاړ هنري شمله یې ګڼم.

په اشعارو کې یې بې ځایه ، شډل او بازاري لُغتونه نه دي راوړي. غزل یې د پښتو ادب لپاره غټه پانګه ده. د ریالېزم په رڼه لار یې قدمونه اخیستي او د خپلو همزولو نه یې د غزل لاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېلـه کـړې ده. لـه ښـاره وتـی خـو نـرخ یې نـه دی پرېښـی، د قـافـیـو خـونـد او د شعـر طـول او عـرض ورنـه نـه دی خـراب شـوی. زه وربانـدې ویـاړم ، مـور و پـلار او ټولـو پښـتنو تـه یې مـبارکـي وایـم.

بې عـیبه یـواځـې الله دی ، انسـان کـه هـر څـومـره پیـاوړی او تکـړه شي بیـا هـم نیـمګـړتیا لـري ، داسـې بـه د ده پـه شعـر کې هـم نیـمګـړتیـاوې یـي. خـو فضلـیار خپلـو نیـمګـړتیـاو تـه هـم پـاخـه او هنري رنګونه ورکړي.

زه پـه پـای کـې دده تـانـدې هـنـري ځـوانـۍ تـه د دُعـا لاسـونـه لـپـه کـوم او پـه لانـدې ډالـۍ یـې لمـانځـم:

د پګړۍ بـلا دې واخلـم د شـملې دې را پـه سـر شـه
خدای دې وسـاتـه لـه سترګو غلیمـان دې لـه نظـر شـه
لـه سـپین ږیرو نـه یې وروسـته،هلکان دې نیـوی نـشي
د غـزل تـوره تـېره کـړه لـږ څـه نـور هـم زړور شـه
سـپوږمۍ ونیسـه لـه لاسـه سـتوري ټول پـه خـوب ویـده کـړه
د غزلـو لمـر دې خـور پـه پـښـتونـخوا کـې لـروبـر شـه
خدای دې دواړه پـه جنـت کـړي کـوچی داسـې درتـه وایـي
فـضـلـیـاره دا کـتـاب دې مـور او پـلار تـه بخـتـور شـه

پـه پښـتـنـه مـیـنـه

اسـتـاد یـار محمد (کـوچی)

د کـوچـیـانو کلـی، قـصـبـه، جـلال ابـاد

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فضلیار پېژندنه

فضل هادي فضلیار د منځني قد ، سپین رنګ او له خندا ډکې څېرې لرونکی تنکی ځوان دی؛ چې له ننه درویشت کاله وړاندې یې د محترم مولوي عبدالعزیز په کورنۍ کې نړۍ ته سترګې پرانستي دي.

څرنګه چې هغه د سره رود د نوموتي عالم مولوي علي احمد (چې په جرنیل صیب مشهور و) لمسی دی، او د یوې دیني او مذهبي کورنۍ پورې تړاو لري؛ نو د ښو او بدو له پېژندو سره سم یې دیني زده کړې پیل کړې. فضلیار د وخت په تېرېدو سره ځان له جوماته ښوونځي ته ورسوو ، د ننګرهار له عالي لیسې فارغ شو او د کابل د پولیسو اکاډمۍ جنایي څانګې ته لاړ.

فضلیار خپلې ښوونیزې هڅې نورې هم ګړندۍ کړې، د ننګرهار پوهنتون تر انګړه ورسېد؛ او اوس د همدې پوهنتون د انجینرۍ پوهنځي د پنځم کال زده کړی (محصل) دی.

فضلیار هغه د چا خبره ژوندۍ مرۍ ده، د لوړو زده کړو ترڅنګ په فرهنګي برخه کې هم ډېر فعال دی او د خپلې ژبې سره د بې کچې مینې له امله د فرهنګي ډګر په سرلارو کې راځي.

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه مخکې د مينې مجلې د کتونکې ډلې غړی او تر ثنګ يې د پژواک خبري اژانس پري لانس ژورنالست و. خو اوس مهال د نړۍ مجلې مسئول مدير او د ځوان کلتوري خوځښت د علمي او څېړنيزې څانګې مشر دی. دغه راز د يو شمېر نورو خپرونو سره قلمي همکاري هم لري.

فضليار د خپلې شاعرۍ په څېر ډېر خوږ او د نرم خوی ښتن دی. ډېرې خبرې نه کوي ، او بې ځايه کړتې پړتې يې نه خوښيږي.خو د ځينو ملګرو په اند د مينه ناک طبيعت ترڅنګ ډېر شوخ هم دی ، او يو شمېر ياران يې له شوخۍ څخه سر ټکوي.

په هر حال د هغه خوځنده قلم او ګړندۍ فرهنګي هڅې د ستايلو دي. زه ورته ددې غزلټولګې د چاپ مبارکي وايم او خپله ليکنه د حمزه بابا په دې بيت پای ته رسوم چې وايي:

خدای دې مين ډېر کړي چې ښېرې کوي
ماته خو نور چل د دُعا نه راځي

نصيراحمد ښاد
د ځوان کلتوري خوځښت مشر

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

***

فضل د خدای دی د ټوپک پر ځای ګلاب غواړي اوس
چا چې به کلي ورانول هغوی کتاب غواړي اوس

وايي زما مینه به خپل زړګي کې پټه ساتې
دا ساده ګله رانه لپه کې درياب غواړي اوس

چې خپل عزت ، قدر او پت يې په کې ولیدلو
په اروپا کې ګوره پېغلې نور حجاب غواړي اوس

اول يې وېل راځه لیلام يم په تاوان يم ياره
د هرې خولې د هرې غېږ رانه حساب غواړي اوس

دده د لاسه مو د مړه نیکه هډوکي خرڅ کړل
خدازده چې نور راڅخه څه شی انقلاب غواړي اوس

هغه بې عقله چې له تانه يې ځان ښکلی ګاڼه
دادی راغلی دی، مافي هغه ګلاب غواړي اوس

نور دې د سترګو او ښڼو په ژبو نه پوهیږي
د فضلیار زړه درنه تکه سپین ځواب غواړي اوس

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

کاش په هر اشنا مې ګران لکه ماشوم شم
کاش د هر دښمن پر سر لکه اتوم شم

د دې خپل زړګي په زړه کې به مې اوسم
کاش جانانه دومره خوږ لکه ستا نوم شم

غوارم ستا په شان پري ځان ته واده کړم
غوارم سم د کوه قاف د پاچا زوم شم

پولادي زړه مې پوښتنه درنه کاندي
چې دا ولې ستا په مخ کې لکه موم شم؟

ځان ظالم او کبرجن راته ښکاريږي
خو چې ستا کبر راياد شي ، نو مظلوم شم

پر سينه دې سپين که تور تيکری خوښيږي؟
راته وايه چې په دې دواړو کې کوم شم؟

فضلياره خير که اوس ورته هيڅ ښکارم
خو که وخت راغی نو بيا به ورمعلوم شم

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

***

د وخت نادودو ناکردو کې به ترکله اوسي
نور به مې روح او جسد دواړه یو تر بله اوسي

ستا تېول غمونه چې هر یو یې لکه غره غوندې دی
زما د زړه کونج کې ځائیږي بل ځای څله اوسي

تر څو چې هاغه پورې غره کې خونخور باز اوسیږي
د سولې شنه کوتره دې کلي کې کله اوسي

خدایه! د هر مین برخلیک د هاغه باغ په څېر کړې
چې د نرې چنار تر څنګ پکې شنه وله اوسي

رب دې زمونږ د چم پر ښکلو باندې ورحمیږي
د ښکلاګانو قاتلان بیا ډله ډله اوسي

ته بې وفا د **فضلیار** له زړه چې لاړې نو څه؟
هاغه ده هلته پر هماغه ځای اوس بله اوسي

د ساینس او تکنالوژۍ اسلامي پوهنتون

د فضلیار لومړنۍ غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مصطفی سالك پر لیکه

***

پوهېږې اوس مې څنګه بې له تانه زندګي ده ؟
جانانه! وه جانانه! بلا ګرانه زندګي ده

د سترګو له یو رپ سره یې څو کسو نه واخلي
ددې وطن د خلکو څه ارزانه زندګي ده

پښتون یې چې ونه ګڼې کوم بل څه ورته وایه
د چا چې بې حجرې او بې اذانه زندګي ده

چې یار یې وي ، کوکنار یې وي او رحم پر خوارانو
د داسې خلکو بالکل بې ارمانه زندګي ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې مینې ، بې لتانه ، بې لـه یاده دې جـانانه
بې عقلـه او بې روحـه بې وجـدانه زندګي ده

چې نه پکې عزت وي ، نه غیرت او نه مـېړانه
هغـه ګـورئ ملګـرو بې ایمـانه زندګي ده

سره له دې چې ډکه ده له رنځـه **فضلیاره**
خـو بیا هم ګـوره مینه څه کامرانه زندګي ده

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

داسې خو نه ده چې تنها مې په زړګي کې اوسې
ته په ګلاب ، ته په شفق ، ته په سپرلي کې اوسې

ته د تروو اوبو ماهی یې د جانان انځوره !
تل مې د سترګو په راڼه سمندرګي کې اوسې

زړګیه! ټوله ورځ کې یو سات هم په خپل ځای نه یې
بس همېشه د یار د غاړې په ځوڼدي کې اوسې

د جانان خیال، مضر چینجیه! پام چې مات یې نه کړې
ځومره بې پامه مې د سر په وچ لرګي کې اوسې

د یار وصاله! ته هم سم د خپلواکۍ غوندې یې
ماته کې نه ښکارې په سیوري د بري کې اوسې

نورو نه ولې ستا پوښتنه وکړم وه کم عقلې!
ته خو هر وخت ګوره زما په خپل زړګي کې اوسې

اوره ! د ټولو عاشقانو کې دې وخت تېر کړی؟
کنه تنها د **فضلیار** په اسوېلي کې اوسې

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

تـه رانـه واخلــې د فـرېب او دا د چـل مــلـګـري
خــاونده راکــړې پـه زړه سپین لـکـه ململ مـلـګــري

والله پــر مــا بانـدې خو زور د رقـیـب نـه رســېـدو
زمــا خــلاف ورســره یـو شــول زمـا خـپل مــلـګــري

ستا لـه نظـره ولـې پټ ګـرځي پوهــېـږې پـه دې؟
زمــا زړګی همېشـه ځـان ســاتي لــه غـل ملـګــري

کـه امـریـکا ، روسـیـه او چـیـن خـپلـو کې هـر ځـنګـه وي
زمـونـږ خـلاف ګـورئ بـیـا ټـول دي یـو د بـل مـلـګـري

د ازاد شـعــر غــوندې کـاږه واږه مــې نـه خــوښــېـږي
غــوارم خــواږه او پـه لار ســم لـکـه غــزل ملـګــري

د دولـســم ، لـسـم او اووم یـاران بـه ځـنـګـه هـېـر کــړي
د فـضـلـیـار چې اوس هـم یـاد دي د اول مــلـګـري

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ټول خوی او خواص دې بس همدا ښه دي بدل مه شه
نيت د بل ملګري دې هيڅکله درته غل مه شه

زلفې ، شونډې ، زنه او دا سره سره اننګي دواړه
ټول دې ګل او ګل شه، خو په سترګو کې دې ګل مه شه

زړه دې لېونی ښه دی چې ليکې لېونۍ غزل
عقل دې الله وساته عقل دې پاګل مه شه

څه چې دې په زړه کې وي پوره دې ارمانونه شه
هر څه دې خدای درکاندي، خو را درته اجل مه شه

نظم، بګټۍ او نور د دوی په څېر شعرونه دې
شي دې ، پروا نه کوي خو خاورې دې غزل مه شه

دا دُعا په نيمه شپه کې شوې فضليار ته ده
ده هم پرې آمين کړی چې توري دې خجل مه شه

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

***

بس یو ارمـان لـه خـدایه غـواړي بل ارمـان نه لـري
زړه مې جـانان لـه خدایه غـواړي بل ارمـان نه لـري

د خلکو مينځ کې جنګ، جګړې او په اخر کې جرګه
دا ملـکان لـه خدایه غـواړي بل ارمـان نه لـري

دا جينکۍ چې په لمانځه کې دُعاګانې کوي
دوی هلـکان لـه خـدایه غـواړي بل ارمـان نه لـري

چې ډک لـه مـينې مـحبت نه وي بس هر يو شاعر
داسې جهان لـه خدایه غـواړي بل ارمان نه لـري

فضليار تل يـو پرمختللی او سـوکاله غـوندې
افغانستان لـه خـدایه غـواړي بل ارمـان نه لـري

د فضليار لومړنۍ غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

راشـه د ګل غـوندې سپرلـي غـوندې بشـر دربښـيم
ځـان ته دې وګـوره بس دغـه شـان نفـر دربښـيم

د زلـفو وربـځـو کې يې پټ سـاته که روغ مې غـواړې
دا لـمـرين مـخ دا د مـېن د مـرګ خـطر دربښـيم

عـجب مقـتول دی، خپل قـاتل لکه ايمان پرې ګران دی
مـړې! خـو خـپـل زړه او دا سـتـا مـړاوی نظر دربښـيم

په هـغـې ژمـنې دې بـلا مـازيګـري واوښـتـل
تـا چې ويـل هـمـدا راتـلـونکـی مـازيـګـر دربښـيم

بـاور مې نشـي چې لـه تور غـره نه دې کم وي ګـرانې!
ستـا په سـينه کې دا د تـورو تيـږو غـر دربښـيم

ته يې خوښـېږې ((لمـر)) په تا باندې مين دی ګلې!
دا چې دا ځـمکـه باندې ګـرځي دغـه لمـر دربښـيم

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

دا امکان شته چې د دُښمن لاسونه ښکل شي رانه
د چا لپاره به سرکوزی هم اتل شي رانه

تا به خوشحال ساتم که ته چېرته خفه شوې رانه
کېدای شي یاره چې د ژوند ډېوه مې ګل شي رانه

افغانستان په څېر ویجاړ زړه مې په دې سوچ کې دی
چې ګاونډي لېوان به منعه په څه چل شي رانه

کله چې لست د ګلو لیکمه ، نو نه پوهېږم
چې ستا نامه ولې په ټولو کې اول شي رانه

جانانه! ستا راخپلول خو دومره سخت کار نه دی
خیر که په دې عمل پردي دغه ټول خپل شي رانه

هغه خبره دې ریښتیا شوه چې ویل به دې تل
له خپله لاسه به (فضل) غریب پاګل شي رانه

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

په زوره کور پرې جوړوي څه ستمګره ده یار
یو څوک مې زړه کې لاس وهي لکه کوډګره ده یار

اوس تر کورونو رسېدلي په دېرو کې کېږي
زمونږ د مېنې کیسه تېره تر ګودره ده یار

زما د زړه باغي مرغه چې یې تابع کړ ځان ته
دا د ظالم لور ګوره څومره زوروره ده یار

طبیبه ! یار هېرول څه مانا خپل ځان کړمه هېر؟
زما له واکه څخه دا بهر خبره ده یار

پام چې د شپېخې مخکې څه ورانه خبر ونه کړې
چې همدا اوس راکوزه شوې له ممبره ده يار

چتې غوسه يې زړه ! په ما کې څه ګُناه خو نشته
په نه خبره رانه هسې مروره ده يار

انجينرۍ غوندې خو وخت د فضليار نه نيسي
غزل ليکل خو د يوې شېبې خبره ده يار

ننګرهارپوهنتون

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

الله خبر چې هر سړی پسخېږي دوی ته څنګه
دا زړونه له سینې نه ورکولېږي دوی ته څنګه

دا ښکلي د اسمان خو مونږ ته ستورو غوندې ښکاري
چې ښکلي ددې ځمکې به ښکارېږي دوی ته څنګه

مشرانو خو خپل زړونه په دې خلکو ښه تش کړي
ډک زړونه ددې خلکو به خوټېږي دوی ته څنګه

دا مستې جینکۍ چې یو پر لاس کړي نو دوه مات کړي
بنګړو نه مړوندونه به ډکېږي دوی ته څنګه

یو وخت به ددې خاورې شهیدان ټول راژوندي شي
یو وخت به زمونږ سترګې بیا غړېږي دوی ته څنګه

دا خلک فضلیار غوندې مینو ته حیران دي
چې شوخې به په زړونو کې منجېږي دوی ته څنګه

د فضلیار لومړنۍ غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ښه پرې پوهېږم چې مې سر په لور د دار روان دی
خو بيا هم شکر دی چې ستا دعشق پر لار روان دی

وطنه! ستا مينه کې ځيني له سرونو تېر شول
د ځينو نورو په همدې نوم کاروبار روان دی

څنګه به ووينې ښه ورځ زمونږ غټې خېټې مشران
چې ورپسې د مظلومانو لوی ازار روان دی

اوس د پيسو له شماره وتې ده خبره نوره
اوس د موټرو او کورونو دلته شمار روان دی

لکه چې بيا يې اوربدلې د چا مسته غزل
فضليار ګوره پر لار هغسې خُمار روان دی

***

تر اوســـه زړونـه د اغـيـارو لا ســاړه نـه ښـــکاري
لا مې د زړه پـه غـوښـو دوی راتـه مــاړه نـه ښــکاري

هغـوی ژونـدي دي هغـوی ژونـد او مـيـنـه دواړه کـوي
د خـدای پـه لاره کې مـړه شوي مـونږ تـه مـړه نـه ښـکاري

اوس خـو مې دادی لـه سـيـنې څـخـه غـټ شـی ورک شوی
اوس دې هـم تـا تـه مــړه کـاتـه لـکـه چې غـلـه نـه ښـکاري

پـام کـوه بـيـا دې پـه ســيـنـه چې لـونـګ ځـوړنـد نـه کـړې
د پـاچـاهـۍ پـر تـخـت مــې مـاتـه بـل څـه ښـه نـه ښـکاري

لکـه لـېـوه وهــي ټوپـونـه هــر يـو ښــکلـــي پــسې
دا پـه ســيـنـه کې مې پـروت شـی خـو مـاتـه زړه نـه ښـکاري

خــدای خـــبر ولـې فضلـيــاره پـه تـا څـه شوي دي
اوس دې بريـتـونـه د پـخـوا پـه څـېـر کـاږه نـه ښــکاري

***

نه ښکلي ملي ، نه مې ځوک تنکي منکي خوښيږي
خو بيا مې هم دا يو او نيم چتي پتې خوښيږي

هغه ياري نه ده چې ځوک پکې ونه ځوريږي
ما ځوروه زما يارۍ کې اسويلي خوښيږي

ځوک احمدزي،ځوک ستانکزي ، ځوک خوګياڼي خوښوي
زما په ټولو پښتنو کې اپريدي خوښيږي

له مجبورۍ او احتياجۍ څخه امان غواړمه
خو خپل جانان ته مې زارۍ او مجبوري خوښيږي

زه به دې غم اخلمه ، درد اخلم ، بلا اخلمه
سپينه خولګۍ خو دې اشنا د هر سړي خوښيږي

نظم چتياټ ګڼي ، ازاد شعر ته اور اچوي
د فضليار خو غزلبوله شاعري خوښيږي

د فضليار لومړنۍ غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

تا هېرولی نشم ګرانه تا به لا يادوم
روح به ستايمه ، ضرور به خپله سا يادوم

مخکې ډېر ښه وم چې وزګار به شوم رایاده به شوې
اوس چې تسپې اړوم پام مې شي چې تا يادوم

خلکو ته ناست يم له سهاره تر ماښامه پورې
ورته لګيا يم نور نو څه خو ستا جفا يادوم

په ژوند خو ستا هېرول بالکل ده ناشوني خبر
له مرګه پس به هم په ژبه مسيحا يادوم

ستا د يوې خولې شکرانه کې زه يوه شپه ټوله
څادر په سر کړم د جومات کونج کې الله يادوم

تا فضليار ته مې هم خوله او هم خپېره درکړه
ته راته هاغه يادوه او زه به دا يادوم

د فضليار لومړنۍ غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

سترګې خو نه دي ، تباهي ده ، بربادي د خلکو
د غنم لـو غونډې پرې يار زړونه ريبي د خلکو

يوه پوښتنه مې په زړه کې ده ريښتيا به وايې
دا چې منګي دې ډېر مات کړي که زړګي د خلکو؟

دا ځني ځني چاپلـوسي لکه هـنر غونډې وي
دا ځني ځني خو چټې څپلـۍ څټې د خلکو

منم چې (مسته) يې خو پام ګراني چې سهوه نشې
هغه (حيا) ده چې زړګي همېشه وړي د خلکو

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لګــیا دي غــاړو کې يې هـار د غـلامۍ اچـوي
خـو په وینا کـې سـتـایي دغـه ازادۍ د خلکـو

زمـونږ په چـم کې خـو د هـر چا تکه زېړ اوښـتي
خدازده په څه وي داسې تـک سـره اننګي د خلکو

هیـڅ پروا نه کړي فضـلـیاره که يې وخت ګڼي سپک
خیـر دی رسـېږي تـر خالـقه اسـویلي د خلکـو

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ما که قلندر غواړې او ما که تل خُمار غواړې
ما که بې پروا له نړۍ، ما که تل هوښیار غواړې

ای د جانان یاده ! نو یوائې به مې نه پرېږدې
راشه ، که مې چېرته د غزل سپه سالار غواړې

افرین افغان ځوانه! همدا د وطن مینه ده؟
خپل وطن ویجاړ پرېږدې، پردي وطن کې کار غواړې

راشه چې خپل کلي کې سندرې درته ووایم
ته په بازارونو کې شغارى د چنار غواړې

بس کړه فضلیاره کوم بل څه خو هم ترې وغواړه
څو پورې به خداى نه دُعاګانو کې یو یار غواړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ان تر سهاره ستا له یاد او اداګانو سره
لګیا یم ټوله شپه لوبېږم له دېوانو سره

د کلي پېغلو په ګودر کې څنګه پرېکړه وکړه؟
چې دوی به څه کوي له خپلو لېونیانو سره

د رقیبانو تور مخونه او کوڅې د کابل؟
ښکلی جنت کله ښاییږي له کارغانو سره

رقیبه! تا خو ګیدړانو کې هم نه شماري څوک
خو ګوره مونږه جنګېدلي یو لېوانو سره

وېل یې زما دې دا ښکاري سترګې نور نه دي پکار
د مین سترګې ښې ښکارېږي ژړاګانو سره

چې په ژړا مې ورته سرې کړې نو شین سترګې ویل
خدازده که سوله حزبیان وکړي پرچمیانو سره

کابل-منځنی طب

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

غومبوري دې زما د ويني وېش باندې لګيا شول
دې کار ته نن دوه غټې بلاګان سره سلا شول

جرګې د معشوقو له خدايه سپين او سور رنګ وغوښت
د زېړ رنګ په ټاکنه عاشقان سره سلا شول

يو څوک له کوه قاف نه راشي وايي مبارک شه
له تا سره خپلوۍ ته ښاپېريان سره سلا شول

الله ! دغه خواره واره پر يو مشر راټول کړې
دارلو ته يې بيا د غرو لېوان سره سلا شول

بانه دې ياره پوه کړه چې لږ رحم نه کار واخلي
ايستلو ته زما د زړه د کان سره سلا شول

پوښتنه ترينه وشوه چې په ژوند قيامت دی څه شی؟
ځواب ته يې مين ټول په (هجران) سره سلا شول

سبا به فضليار لکه منصور غوندې په دار کړي
په دې پرېکړه نن واړه ملايان سره سلا شول

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

پوره پوره یقین لرم تاثیر باندې د زلفو
تړلی بند په بند یمه زنځیر باندې د زلفو

دا څو شپې خوب کې ګورم پکې اوړمه را اوړم
اه شیخه ! ژر مې پوه کړه په تعبیر باندې د زلفو

مال دومره مهم نه دی د ځان ویر څه پروا نه کړي
اخته دې نه کړي خدای هیڅوک په ویر باندې د زلفو

ناصحه ! تا یې هم لکه چې خوند ولید که څنګه
بیخي نن نه مړېږې په تفسیر باندې د زلفو

د هر زړه یو ځای خوښ وي خو زړګی د **فضلیار** بیا
همېش اوسېدل غواړي پر کشمیر باندې د زلفو

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

خالق دې د ښکلا له بامه وغورځوه مړه شې
د کبر او غرور له تخته لاندې راچپه شې

زړګی بېچاره دلته په ټوپونو شي خير غواړي
چې کله ته په بر سر د کوڅې کې راښکاره شې

کابله! کور د هيلو شې چې نوی مشر راشي
خو څو شپې وروسته بېرته بيا د هيلو هديره شې

خفه جانانه بيا به هسې وخت کله رانشي؟
چې نورو نه رامنډه کړې پر ما خوره وره شې

ډېر زړونه دې سوري کړل خو په تاهيڅ هم ونشول
په زړه باندې ډبرينې کاش په زړه لکه ښيښه شې

چې سترې فضليار غېږ کې ارام او بيا ويده کړې
الله خبر که دومره مهربانه لکه شپه شې.

د فضليار لومړنۍ غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

واړوه نور خاورې د هغې شپې پر کیسو باندې
زه شوم په زاریو ستړی ته شوې پر نخرو باندې

زړه ! حال به یې ستا غوندې وي مړ به له شوګیره شي
څوک چې اعتبار کوي د ښکلو پر وعدو باندې

هر څه چې کوڅه کې وکړو هیچا ته حال نه وایي
دغه اعتبار لرو د اوړي پر غرمو باندې

ناستې وي کرارې کور کې هر څه نه بې غمه دوی
دا ظلم که رحم دی پر پېغلو پښتنو باندې؟

اوس یې چې کوڅه کې فضلیاره بې دیدنه یې
هسې ژړېدلې په سفر کې پر شپو شپو باندې

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکمين صيب پر پل

***

تر څو به په چل ول باندې قدم راسره ږدې
لاسونه به په دروغو په قسم راسره ږدې

چې زه دې شرابي کړم ته خو هم ځان لږ خُمار که
ضرور به دا ځل شونډې په چلم راسره ږدې

که غواړې يې نو زه خو يې تنها غړوی نشم
رباب باندې به څو ګوتې ته هم راسره ږدې

ماښام خو دې بانو باندې کړ تېر، اوس نيمه شپه کې
وعده د يوې خولې په سپېده دم راسره ږدې

چې ماته دې په خپلې سينې ځای راکړ نو ګوره
يو څو پيالې د بنګو به نو هم راسره ږدې

زما پر نازک تن به فضلياره غرض نه کړې
بس يو به دغه قول ښه محکم راسره ږدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

د زړه په تل کې مېشته کېږي بل ځای نه اوسېږي
مېنه په وينه کې ګډېږي بل ځای نه اوسېږي

نوره يې مخه د سپېرو خاورو په لوري واوړي
څوک چې له يار نه جلا کېږي بل ځای نه اوسېږي

جانانه! تا نه دې غمونو کې وفا ډېره ده
هغوی له نورو نه شرمېږي بل ځای نه اوسېږي

له ټول بدن نه شوې راټولې د دردونو څپې
د زړګي لور ته راستنېږي بل ځای نه اوسېږي

که د ويجاړ وطن غمونه دې په کار وي نو ټول
د فضليار زړه کې اوسېږي بل ځای نه اوسېږي

هريپور

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

دلـتـه ګـوزاره شـوه لـه تـور فکرو سره سـخـتـه نـور
ښکلـيه ! کـه زمـا منې لـه دې کلـي نـه تـښـتـه نـور

غواړې چې زما له خولې د خپل حُسن صفت واورې؟
پرېږده دا د وخت نادودې مه راڅخه پوښتـه نـور

بې د لمر د وړانګو به لمرګليه! ژوندی پاتې شې؟
دلـته شوه د ښکلو قحطي، زړه حسـن پرسـتـه نـور

ولـې فضـلـيـار باندې چـپـه مېچـنې ګـرځـوې
خدای ته ګوره راشه له دې کاره تېـر شه وختـه نـور

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

نور سختې دلته شپې شوې، له دې کلي کډه وړم
ترخې د ژوند شېبې شوې، له دې کلي کډه وړم

د مينې سمندر يم په لمبو کې مې ژوند خوښ دى
چې مړې په کې لمبې شوې، له دې کلي کډه وړم

چې ظلم پکې ځاى دى اوس نيولى د جرګو
چې شاړې يې ډېرې شوې، له دې کلي کډه وړم

نه غره کې کېږدۍ ښکاري، نه په کلي کې ګودر
هر لور ته هديرې شوې، له دې کلي کډه وړم

بدرنګ غوندې مخلوق ورته له بل ځاى راروان دى
ترې کډه ښايستې شوې، له دې کلي کډه وړم

د ژړو ګلالۍ خېرې سپېرې شوې فضلياره
شروع پکې نشې شوې، له دې کلي کډه وړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

لږ خو مې زړه دمه کړه بیا که ځې هم نو خیر
یو وار خو سترګې راښکاره کړه بیا که ځې هم نو خیر

یا مې ټپې ټپې زړګي ته شه پټۍ او ملهم
یا یې نور هم تغمه تغمه کړه بیا که ځې هم نو خیر

دا د چینار په شانتې دنګه بنګه ونه خو دې
لږ تاو راتاو، کږه وږه کړه بیا که ځې هم نو خیر

ګیډۍ د زلفو دې له ځان سره همداسې مه وړه
ښه یې پر ما خوره وره کړه بیا که ځې هم نو خیر

په خوله که بله وعده نه راکوې خیر دی ګرانه
لږ یې په سترګو نوشته کړه بیا که ځې هم نو خیر

راشه دلبره فضلیار دې ډېر نهیلی ښکاري
لږ یې پخلا، لږ یې ډاډه کړه بیا که ځې هم نو خیر

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

تنکي تنکي ګلان په سپېره خاوره کې پرېږدي
دا ولې لارویان دې نیمه لاره کې پرېږدي

منم چې د اساني ورځې ښه مېړنی یار یې
خو دریغه سړی ډېر ژر بیا په ګرانه کې پرېږدي

ای وخته! چې راځې خلک پر ځان باندې رامات کړې
چې ځې نو زنځیرونه یې په غاړه کې پرېږدي

ښکاري چې کله ښکار وکړي نو ځان سره یې یوسي
خو ته بیا سوري زړونه لویه لاره کې پرېږدي

راځې خو په نامه د پسرلي مګر افسوس چې
اغزي بیا د زړګي په دښته شاړه کې پرېږدي

ښکارېږي فضلیاره چې یې زړه دی درخوړین کړی
د خپل ژوندون کیسه چې نیمه ژباړه کې پرېږدي

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

هره شپه راځي په خوب کې په خندا تا راپه یاد کړي
څه ساده او کلیواله شان ښکلا تا راپه یاد کړي

که د ورځې ستا خونخور یاد له رنځور زړه نه بهر کړم
تور ماښام راته بلا شي سپوږمۍ بیا تا راپه یاد کړي

نا آرام زړونه چې واړه د آرام غېږه کې نغاړي
دا زړه سوانده نیمه شپه خو ماته لا تا راپه یاد کړي

منظره یې چې ما ستا په تورو څڼو کې لیدلې
اوس نو هر یو سنځل ګل جلا جلا تا راپه یاد کړي

فضلیار به ستا له یاده ګورستان ته کډه وکړم
خو په ګور کې به بیا هم هره بلا تا راپه یاد کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

زما زړه چې ستا یادو کې ژوند کوي دا یې د ژوند راز
سمندر چې په لمبو کې ژوند کوي دا یې د ژوند راز

ساده نه دي ښې پوهیږي چې د ناز افسون ځیګر خوري
خو پیغلوټې چې نخرو کې ژوند کوي دا یې د ژوند راز

چې ارام له نازه ډک ژوندون پرېږدي په خپله خوښه
ځي مجنون په سرو مېروکې ژوند کوي دا یې دژوند راز

نه هیڅ زور شته پرې نه ظلم،دا د ټول بدن واکمن زړه
چې په خپله پرهرو کې ژوند کوي دا یې د ژوند راز

ټول عالم بېغمه پروت چېه چوپتیا ده په جهان کې
فضلیار چې شوګیرو کې ژوند کوي دا یې د ژوند راز

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

چې ګلونه ستا وربل کې بیا شول ځای لیکه پر لیکه
اُمیدونه مې ګوګل کې بیا شول ځای لیکه پر لیکه

سپینو ستورو غوندې ټول ستا د نامه سپېڅلي توري
زما د زړه په تاج محل کې بیا شول ځای لیکه پر لیکه

پسرلی په ننګرهار کې لنګوټو نه معلومېږي
د نارنج ګلان هر ول کې بیا شول ځای لیکه پر لیکه

زما زړه به په څه حال کړي چې پوځونه د ښکلاوو
ستا د سترګو په مورچل کې بیا شول ځای لیکه پر لیکه

تا چې ځان سره څه وېلي فضلیاره په قلاره
هغه ټول دادي غزل کې بیا شول ځای لیکه پر لیکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

زړه مې په سترګو دی مین د سینې ځنګ نه مني
افغان جانان مې له جنګ ستړی دی نور جنګ نه مني

همېش خُمار وي او زنګېږي د خیالونو په تال
د چا په زړه کې چې وي مینه هغه بنګ نه مني

دوی له ټوپك سره بلد دي، صرف ماشه پېژني
لاس یې بېلچې ته نه ورځي ، زړه یې کولنګ نه مني

مین د سوي زړه نغمې بل څه کې نه ويني چې
بې د بلبل له فریادونو بل آهنګ نه مني

دغه پردیو رالوی کړي نور خیالونه لري
دا بې فرهنګه فرهنګ څه کوي فرهنګ نه مني

پښتون یې مه بوله چې یو د تورې شرنګ پېژني
خوشال خو ستایي د ادم د رباب ترنګ نه مني

خر فضلیار ته خو مې ډېر د سره پالنګ وویل
خو په سنګر کې په شوګیر روږدی، پالنګ نه مني

د فضلیار لومړنۍ غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

لمر نور له غرونو پنا کېږي لږ خو راشه کنه
زړه مې نری نری خوږېږي لږ خو راشه کنه

د رقيبانو غمازانو هيڅ پروا مه لره
خير چې هر څه اوس راپېښېږي لږ خو راشه کنه

د زړه په تل کې مې پرتې دا ورستې شوې هيلې
ستا په راتلو چې راټوکېږي لږ خو راشه کنه

د ذهن پاڼه مې نور سپينه شي هر څه ترې هېر شي
صرف ستا تصوير پرې انځورېږي لږ خو راشه کنه

هغه تازه زړه مې باور وکړه چې بې له تانه
بس ورځ په ورځې مړاوی کېږي لږ خو راشه کنه

ته چې ترې لاړې فضليار بېچاره ټوله ورځ اوس
په لاره ځان سره غږېږي لږ خو راشه کنه

د فضليار لومړنۍ غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ديوچاپرليکه

***

کله ځان راڅخه ورك شي کله ورك شمه په ځان کې
کله خاورو کې اوسېږم کله سترګو د جانان کې

زما مينه او ستا کبر د افغان او جاپان غوندې
يو تر اوسه لا رنځېږي ، بل اوسېږي په اسمان کې

ستا غمونه مې په زړه کې واه واه څومره ښه ښکارېږي
لکه تيته چې رمه شي په سرسبزه بيابان کې

ددې وخت دا ناخبره مسلمان چې ترې کړيږي
ددې هرې يوې ستونزې د حل لار ده په قران کې

د فضليار لومړني غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپينو ستورو غونډې ټول يوه اسمان کې سره اوسي
دا پښتون، تاجك، اُزبك چا كړل پيدا په يو افغان کې

منم دا چې زما مينه دې په زړه کې شته خو دومره
لکه پروت چې کوچنی ګل وي په ساحه دکهکشان کې

مقتديانو! **فضليار** غريب يو څه وسواسي شوی
خير که نن يې د بل چا نامه کړه ياده په اذان کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

پيالې دي بې اثره او کنډول دی خدای وهلی
هر څه نه مزه لاړه، جهان ټول دی خدای وهلی

ښخوا چالاک شيطان ته هم، صرف يو لغمانی بس و
اوس خدازده څه پرې وشول، لغمان ټول دی خدای وهلی

کونړ نه څه ګيله او نورستان نه څه اُميد دی
چې خپله د وختونو سندربول دی خدای وهلی

پرتوګ له پښو ووتو، نېکر او پطلون راغی
لونګۍ شوله بې قدره او پکول دی خدای وهلی

نور لاړو، د اتڼ له هر ميدانه ډېران جوړ شو
اوربدې څڼې بې تابه شوې او ډول دی خدای وهلی

والله چې **فضلياره** ملنګۍ کې هم څه نشته
تسپې بې اهميته شوې، کچکول دی خدای وهلی

لغمان

د فضليار لومړنۍ غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

په اداګانو ، سترګکونو ، اشارو ولاړ دی
والله د ښکلو ژوند خو ټول بس پر نخرو ولاړ دی

زما له زړه نه خو دا ستا غمونو جوړ کړ کابل
اوس نو پرې ځکه (سوله ساتی) د پردو ولاړ دی

څو به مو نورو ته وي سترګې د امېد نیولې
کله به وایو چې هېواد مو پر پښو ولاړ دی

هسې چټې ترېنه دا خلك د خوښۍ تمه کړي
د عاشقۍ ژوندون خو ټول پر اندېښنو ولاړ دی

د ننګرهار ګلاب ، زما زړه او انار د کندار
درېواړه ویاړي چې یې رنګ ستا پر لېمو ولاړ دی

شېخه ! چې ولې مونږه تاته چندان ښه نه ښکارو؟
د خدای طاعت لکه چې ټول بس پر تسپو ولاړ دی

ګلمخې! راشه مسافر یار دی خدای بیا راوستو
ورك فضلیار دې د ګودر پر څنډو شنو ولاړ دی

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

***

بس ټولې سيمې د زړګي مې نور تر خولې ډکې دي
ستا له يادونــو ددې ښـــار واړه کوڅې ډکې دي

چې راځې نه، تصوير دې مه رالېږه څه پرې کوم
ستا تصويران خو څه لږ نه دي ترې باغچې ډکې دي

ددغه چم له پېغلو جونو به څوك څه ګيله کړي
چـې يې لـه زړو فسـادونو نه ورې ډکـې دي

خدايه ځنګلونه خو يې ورېبل اوس بل څــه وايـي
چې لـه الـماسو ددې وران هېواد درې ډکـې دي

دلـته د ورځې هم ډاډه څـوک ګرځېدلای نه شـــي
داسې خو نه ده چې له ډاره مـو صرف شپې ډکې دي

خندا خو څه کړې اداګانې هم پر خپل ځای پرېږده
والله د مـينې لـه اثره دې ګـيلـــې ډکـې دي

يـوه خو نه ده، دوه خـو نه دي، درې څلور هم نه دي
د فضـليار لـه غـزلـونو كــتابچـــې ډكـې دي

د فضليار لومړنۍ غزل ټولګه

اطرافیان

څه ساده خلک یو چې څوک راته راوګوري لږ
مونږه ورمنده کړو لاسونه ورته دواړه ورکړو

مونږ اطرافیان بس په هر چا کوو د خپلو ګومان
څوک چې راپاخي تالاشۍ ته مونږه غاړه ورکړو

دوی مو په شوارو واسکټونو کې بمان لټوي
مونږ ورته جیب نه موټي کورت راواخلو واړه ورکړو

مونږ ساده خلک په تګۍ او برګۍ نه پوهیږو
چې څوک مو خوښ شي نو بس زړونه په ولاړه ورکړو

د سر په بیه له خپل حق نه تیریدلای نشو
دي ته حاضر یو چې دوستۍ کې ورته دواړه ورکړو

کابل- پولیس اکاډمي

د فضلیار لومړنۍ غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

کله کله ازاري شې ګني نور د ژوند قرار يې
عشقه ! څومره بختور يې له يو زړه نه بل ته لار يې

کبرجنه ! خلک اخلي غلامان په لوړو بيو
زه چې هسې ستا غلام يم ته له ما څخه بېزار يې

سره شاديان څه په غرور درته راغلي وو وطنه!
خو له تانه خبر نه وو چې پرديو ته انګار يې

هجره! خير اوس خو مې يار يې، راته وايه چې دا ولې؟
د زړګي له غوښو پرته نور له هر څه نه بېزار يې

که پر زړه د فضليار دي بارانونه د غمونو
د نړۍ د ډېرو غمو کې د جانان غمه سردار يې

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

که ملامت یم او که نه یم نور توبه جانانه
خیر دی بخښنه درنه غواړمه خفه جانانه

د سمندر زړګي په مینځ کې مې تاوېږي مدام
ستا د یادونو زوروره شان ځپه جانانه

ولې له خپل پخواني کور داسې په ځنګ تېرېږې؟
کله نا کله خو مې غېږې ته راځه جانانه

باور دې وشه ستا له تګ سره یو ځای ووته
زما له ژونده د خوښیو جنازه جانانه

نور به هغه خبره نه کړم چې ستا خوښه نه وي
نور به د هر کار درنه غواړم اجازه جانانه

باور مې نشي چې دې وشي هیڅ امکان نه لري
د فضلیار پرته له تانه ګوزاره جانانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

که راغلې نو دا ستا د سترګو ښکار درته دربښیم
پر زړه به مې تر ټولو ستر پرهار درته دربښیم

له غره راڅوړند رود به درنه هېر کړي که دې ولید
ددغې ګلالۍ جینۍ رفتار درته دربښیم

شربت غوندې يې غړپ که ای د وخت غلام زلمیه!
نور څه درسره ښايي خو بس زار درته دربښیم

کم عقل دی چې هر څه ورته وایم نه صبرېږي
دا زړه ، دا په اور سوی سور انګار درته دربښیم

عجبه ده ، هر څه يې د دوستۍ په نامه وکړل
وژنې ، ورانونې او بمبار درته دربښیم

توبه! دا عزرائیل هم عجیبه غوندې انسان دی
ها پاس خو نه، جانان د فضلیار درته دربښیم

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

قتل پسې بيا راوتي دوه غبرګې خونکارې دي
خدايه زړه مې ساته نن يې بيا سترګې خُمارې دي

ځنګه تر خوا درشمه او څرنګه دې ښکل کړمه
شا او خوا لښکرې د بېلتون خوني ولاړې دي

ستا په کشمير مخ هندوې زلفې پيرداري خو
زما له افغاني غازې نظره سره وراني دي

هيڅ د ميني راز او دعشق ناز پکې ښکارېږي نه
ځار دې شم له سترګو ځنګه نن داسې ناګارې دي

خدای خبر چې بيا دغه د زړونو کتارونه نن
کوم لور ته هجرت کوي پر کومه خوا رواني دي

ته خو نازنيني ځې راځې چې ګوندې غلا يې کړې
پام کوه د زړه مې بدماشاني څوکيدارې دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

خدای خبر نور دې لا کوم وخت او زمانو ته پرېښی
دا دومره غټ حساب دې یاره کومو شپو ته پرېښی

تاسو پوهېږئ چې دا خدای پاک ولې غرب نه وهي؟
هغه یې هم افغان پکول او لنګوټو ته پرېښی

ته چې ترې تلې نو خوب دې ولې ووړ له ځانه سره؟
ماشوم زړګی مې دې جانانه شوګیرو ته پرېښی

ملا ! را اوځه له مسجد نه امامت څه کوې؟
سیاست دې ولې دې مضرو حشرو ته پرېښی

د خلکو زړونه یې پر لاره باندې وکړل ټول
د فضلیار یې د زلفانو زولنو ته پرېښی

***

مینه، خندا، ټوکه، ادا به بیا له کومه کوي
سختو حالاتو کې دعا به بیا له کومه کوي

چې هم دې وژني او هم خوند په کې له ژونده ډېر وي
داسې نظر داسې مسکا به بیا له کومه کوي

غروره! پام کوه چې یار درنه خوابدی نشي
ساه اخیستل د زړه درزا به بیا له کومه کوي

وختــه! دا څو ښکلي بې قدره نه کړې پام پرې کوه
داسې پښتو داسې تقوا به بیا له کومه کوي

سپوږمۍ په (لمر) ډېر ظلم مه کوه که مړ شي ګوره
ته به هم خواره شې رڼا به بیا له کومه کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ: درنو صبورجان او غيور جان ته!

***

کــنـدهــاري يـاران چـې کلـه راپـه زړه سـي بـارا
پـه هـغـه دم مـې نـو زړګـی ذره ذره ســي بـارا

دا تـه نـو چـېري يې چې نـه ښـکارېږې وه ظالـمه !
هسې نـه ژونـد مـې درپـسې ايـره ايـره سي بـارا

ژبـه مـې ګـونګـه سـي بيـخـي غــزل ويـلای نـسـم
خــو چــې تـا ووينــم غــزلـې راشـــېوه ســـي بـارا

بـس ګــرده ورځ لـکــه پـايـلـــوچ ايلـه ايلـه ګـرځـېږم
ته ځونه ښه يې چې راياد سې ورځ مې ښه سي بارا

که بيـا خـوابدی سوې نو بيـا بـه دا نـړۍ ورانه سي
بيـا بـه مـې ګــرده سـره زړه بــس لــولـپـه سـي بـارا

کندهار

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

دا پروا نه کړي چې څوک ګیډې ته خواړه نه لري
سخته ده دا چې د یار سترګو ته رانجه نه لري

څوک چې ماغزه لري ضرور به هغوی غم هم لري
څوک چې په زړه نه لري غم هغوی ماغزه نه لري

د رقیب حق دی چې خپل ځان د خلکو سیال وګڼي
ځکه چې هیڅ په لمن داغ لکه کارغه نه لري

ښار کې مو کار نشته دی هر سړی اوزګار ګرځیږي
کلي کې نشته دی اوبه ، غر مو غرڅه نه لري

وخت به بې خونده څنګه نه وي وخت به خود ګډوډ وي
وخت بې غیرته په لمن کې پښتانه نه لري

په فضلیار باندې ملګرو کې ډېر ګران هغه دی
چې هم بریتونه ، هم ویښتان او هم بانه نه لري

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

سپین سان مې اوس په تورو سترګو خور دی که راځې
بس نور مې نو سفر د ګور په لور دی که راځې

دا تاته زما تن چې نه زړګی لري نه روح
وه غمه د جانانه ! ډېر ښه کور دی که راځې

یواځې همدا ته مې د رنځور زړګي ارزو یې
له نورو نعمتونو مې زړه تور دی که راځې

ظاهر وجود مې مه ګوره چې روغ رمټ ښکارېږي
دننه مې زړګي اخیستی اور دی که راځې

ها تا چې کبرجن ګاڼه مغرور دې ورته ویلې
هماغه **فضلیار** درته سرتور دی که راځې

دعامې روغتیا روغتون - جلالکوټ

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوې بهرنۍ مېلمنې ته!

***

ګوره لـومـې ، جـال او زولـنـو سـره بـه نـه راځـې
زلـفـو تـار پـه تـار خـورو ورو سـره بـه نـه راځـې

دا خلک تیارو کې دې بلد سترګې یې برېښ کوي
دې ځای تـه د لـمـر د پـلـوشـو سـره بـه نـه راځـې

مرګ دې راشي مرګ له دوی نه سل ځله بهتره دی
ژونـده ! د بـېـلـتـون لـه تورو شـپـو سـره به نه راځـې

سترګې دې په کور کې پرېږده بیـا راځه زمـا خـواته
دلـتـه دانـه تـېـرو تـمـانـچـو سـره بـه نـه راځـې

بې لـه ښکلـو راشـه فضلیـار دې هـرکلـی کـوي
پام کـوه د مـرګ لـه پرېښـتـو سـره به نـه راځـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رڼې او پېمنې خور مریم ناصري ته!

***

نهیلې مه شې خورې خپل پټ به حتمي ساتي
ځوانان به وګورې چې څنګه خپلواکي ساتي

د ملالۍ سکنۍ خویندې نو په څه شوئ تاسې؟
چې سنګرونه مو یوائې اوس زلمي ساتي

د څو ټیټ سترګو او پردو په سر دې نشي بدنام
ډېر زلمیان شته دی چې هوډونه ایوبي ساتي

که توپ، ټوپک، توره او ډال ورسره نه وي ، خیر دی
پښتانه ښه دي په کورو کې تبرګي ساتي

زمونږ شپونکي اوس روږدي شوي په بېدیاوو کې دوی
خپلو رمو سره ضرور څو داني سپي ساتي

کېدای شي دا ځل دغه چم لکه میوند وځلي
د ملالۍ خواص چې ځان کې (ناصري) ساتي

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

د ګلاب د ګل غوټۍ شولې که څنګه؟
ايله اوس نو د يارۍ شولې که څنګه؟

پولادي زړونه په يو نظر سکاره کړې
جادوګره بنګالۍ شولې که څنګه؟

دا چې تل د پېغلو مخکې يې روانه
سرلښکره ابدالۍ شولې که څنګه؟

په هر چا به لکه واوره ورېدلې
خو پر ما لکه ږلۍ شولې که څنګه؟

څنګه لاس پر مخ حيرانه ودرېدلې؟
پښېمانه په خولګۍ شولې که څنګه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

والله ډېر زيات ځورول دې اوس ياد کړي
نوره لاړې کابلـــۍ شـولې کـه څنګـه؟

ستا دې مستو حرکاتو کړم بې خـوده
ټوله جوړه له مستۍ شولې که څنګه؟

فضليار ته اوس غوسه او کنځل نه کړې
ګلې! نوره سکــــنۍ شولې که څنګه؟

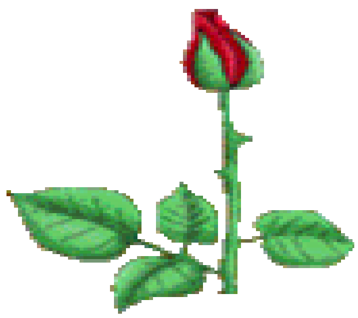

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ستا د سترګو، د کتلـو بلا واخلـم
ددې دوه غبرګو قاتلـو بلا واخـلـم

ستا لپاره ستا د واړو غلامـانو
د نړۍ د ټولو ښکلـو بلا واخـلـم

برند راوګوري بيا ځان سره مسکۍ شي
ددې درد ، ددې درملـو بـلا واخلم

زه د ځان او که د ستاسې غـوندې ياره
د تک زېړ ، که د سـرو ګلـو بلا واخـلـم

ښار دې ورک شي، د خپل کلي د پېغلوټو
د ټيـکـريـو د وربلـو بلا واخـلـم

د ګلانو هر څوک اخلـي فضلياره!
ستا په شانتې د بلبلـو بلا واخلـم

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

پـه عــاجـزۍ کــوم غـوښـــتـنـه پـيـره
کـوه د زړه مــې لـــړ پـوښـــتـنـه پـيـره

روح او جسد مې دا ستا غبرګ مريدان
غــواړي لـه تـا ســـره لـيـدنـه پـيـره

تک سـپـين بـشـر او تکـې تورې جـامې
مـــه کـــوه ډېـره تـولـــوژنـه پـيـره

څـومـره لـه کـوډو او تـاثـيـر ډکــه وه
هـغـــه اول ځـلـــې کـــتـنـه پـيـره

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

درنه بې لارې شاعـــري مـــې نشـي
ښـه يې پـه غــور کړه څــارنه پـيره

چې هم شي خوږ، هم نازکخيالـه داسې
د تـخـــيل غــــوارم روزنـه پـيره

که دې دا خـواست د فضلـيار ومـانه
نو ســـل او زر ځلـــه مـــننه پيره

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

زړه، عقل که روح وايه چې کوم نه دی؟
دوی کې ستا په مينه چې مسموم نه دی؟

څوک دی د دوزخ د ســـرو لمـــبو لايق؟
چـا ايمــان راوړی ستـا پر نوم نه دی؟

ډاګ دی، قبله نه ښکاري لمونځ څنګه کړم
کـور د جانان هـم راتـه معلــوم نه دی

زړه مې په هر ســـت باندې پوهېږي اوس
اوس لکه پخوا غــوندې ماشـــوم نه دی

پرتـه لــه تقـوا ، پرتـه لــه دين څخه
څـوک وايي چې ژوند لکه زقـوم نه دی

ټول دې اوس ترې په ښـاپېرو پـورې
وايـــې دا هـــلک د انـــسان زوم نه دی

زړه د فضـلـيار يـې دړې وړې کـــړ
چا ويلـــې چې غم دې بم اتـــوم نه دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خاطر اپریدي په لیکه

***

د انـکار ټکــو کې اقــرار دې وکــړ
ګــرانې! دا څـه عجـیبه کار دې وکــړ

دا و نظـــر او کـــه د غـشــو بـاران؟
چې دا زمـا د زړه پر ښــار دې وکــړ

تـا په نفـرت ګـوره هـیڅ نه وو کـړي
خو نن په مـینه د زړه ښـکار دې وکړ

زه یې ریښـتیا کــړم در پـه دره ګلــې!
هسـې چـتې د ناز ازار دې وکـــړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستوري دې ورکړل خال دې واخیستو ترې
اسمـــانه! چـل زمـا په یار دې وکـــړ

هسې هم روږدی یې زړه ، خیر دی که نن
ان تــر سهـــاره انتـــــظار دې وکـــړ

اوس (انالحق) څه؟ تا به هلته منم
چې دغــه غــږ پـر ســر د دار دې وکـــړ

واک دې د خولې نور فضلیـار ته ورکړ؟
دومــره باور او پر مـا خــوار دې وکړ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

پام زړه! چې دې ژوند لکه ګنډېر نشي
بيا د يو چا ياد درنه چاپېر نشي

کله څوک د يار رضا موندلای شي؟
څو پورې له خپلې رضا تېر نشي

هيڅکله فراق ورته ونه وايې
ژوند چې دې سور اور، خواره ګنډېر نشي

زړه! څه چې دې خوښه وي، کوه يې خو
پام کوه چې رب درڅخه هېر نشي

وامې وربدل ودې ويل هجر ته
پام چې فضليار درنه کوشېر نشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

د خپل نامه په خوا کې (ګل) لیکي
زما د نوم سره (بلبل) لیکي

زهرو او شاتو نه جوړ لیک رالیږي
چې یو سلام او یو کنځل لیکي

د وخت قلم د هغه چا پر تندي
چې ډېر وژونکی وي ، اتل لیکي

زه قافیه او ردیف نه پېژنم
د وطن غم پر ما غزل لیکي

زمونږه هر ګاونډی خپل پلان کې
پاس د (چور) لفظ لاندې (کابل) لیکي

توری د (یار) په (فضل) څومره ګران دی
په ځان پسې یې متصل لیکي.

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ستا د مستۍ او نخرو څه کمی دی
د اباسین د څپو څه کمی دی

څله مې زړه باندې داغونه پوښتې
د یخ پر مخ د خولو څه کمی دی

زما غوښتنې که هر څو ډېرې دي
دا ستا په خوله د پلمو څه کمی دی

وایه د جنګ که د ورانیو وکړم؟
زمونږ د ژوند د کیسو څه کمی دی

دلته یې توپ او ټانګ جوړه غږوي
په دې وطن د نغمو څه کمی دی

صرف ماتول یې زده کوه پۍ مخې!
تاته د زړه د ښیښو څه کمی دی

د فضلیار بې پروا خیاله! پام کړه
دلته د دار زولنو څه کمی دی

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

زړه تـه يې زمـا چـې زولــنې نـه کـړې
لـنـډې لـنـډې زلـفـې دې اوږدې نـه کـړې

ولـې هســې خـون د مــين زړه اخــلـې؟
پـام کـوه چـې شـونډې دې بـيـا سـرې نه کړې

هسـې خـو راځې نه تـر څـو پـورې چــې
هيـلـې مې پـه زړه بـانـدې ورستې نـه کـړې

زه اوس امـوختـه يـم خـوله پـه زور اخـلـم
ګـوره چـې دې ځـان بې حـوصلـې نـه کـړې

نـور مـې پـه مـات زړه چـې لـوبـې ونـه کړې
هسې نـه چـې ځـان وربـانـدې پـرې نـه کړې

غــيـږ تـه د جــانــان بــه ور ونــه رســـې
څـو چـې فـضـلـيـاره شـپـې رڼې نـه کـړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ځنګـه به لـه مـا دومـره ارزانه تـه؟
سـتا عِشْق به د سـر په بیه مـانه ته؟

دا خلک دې مونږ ته دُعاګانې کړي
مونږ که نه وای روس تر هندوستانه تـه

کان د زمــرودو خپلــه هــم ژړل
کلـه چــې وتـو لـه بدخــشانه ته

ولــې دې افغـانه دومـره ژر پرېښود
ستا دُښمـن روان و لـه جهـانه ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاس فضا کې هم افغانان شته که څه؟
څنګـه د باروت بوی لـه بارانه تـه؟

راغلـې خو لـه تللي دې ونه پوښتل
ولې لـه دې خاورې پښـېمانه تـه؟

مخه مــې د (آه) تـا ولــې ونيـوه؟
سـتا له لاســـه ان تـر اووم اسـمانه ته

هــسې دې غـزل د فضليار تم کــړ
دا خــو تـر حــمـزه او تـر کـاروانـه تـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

قد د صنوبر لري دلبر ربه
حسن لکه لمر لري دلبر ربه

خلک یې بانه بولي خو سترګو کې
سم لکه خنجر لري دلبر ربه

دا چې بې له ویرې ځي راځي دلته
ځان باندې باور لري دلبر ربه

تېر شي له ټټر زړګی سوری کاندې
څومره خوږ نظر لري دلبر ربه

زړه نه دی ، له تکو تورو تیږو نه
جوړ سینه کې غر لري دلبر ربه

داسې نه چې صرف همدا بې رحمه ده
دغه شان ټبر لري دلبر ربه

ورحمېږې ته پر فضلیار باندې
زښته ډېر خطر لري دلبر ربه

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

***

پکې پیدا که د ژوند شور جانانه
جوړ که زما په زړه کې کور جانانه

لړه په شونډو کې مسکی غوندې شه
لړ مې زخمي زړه که ټکور جانانه

لرې کړه نوره دنداسه له خولې نه
پر زړه مې مه بلوه اور جانانه

راځه د شرم له هسک غره راټېر شه
راشه په زړه مې شه راخور جانانه

ځار دې شي زر ښایسته او سل غنمرنګ
له تانه ای زما تک تور جانانه

په یو نظر چې زړه دانه وانه کړې
رب دې اوبه کړه دغه زور جانانه

فضلیار مه وژنه په پټه چاړه
ورپسې راوړه دا ځل لور جانانه

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

***

کله د ادم د رباب ترنګ شمه
کله د ابدال د توري شرنګ شمه

کله غلیمان په ماته سر کړمه
کله خپلو وینو باندې رنګ شمه

شا مې د میدان په لوري نه شوله
مخامخ روان شمه غورځنګ شمه

زه د چا اتوم بم ته احتیاج نه یم
ځار د خپل ولس له نام او ننګ شمه

زور دعقیدې مې خدایه کم نه کړې
هسې نه چې هر ډګر کې ړنګ شمه

سرومال مې دواړه له وطنه ځار
خیر که په دې لاره کې ملنګ شمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت د ضرورت کې به ټوپک اخلم
نور به مل د بېل او د کولنګ شمه

زه پښتون زلمی اوس پوهېدلی یم
غواړم چې په پوهه کې هم دنګ شمه

مال او متاع رنګ د ژوندون نه ګڼم
مینه کې چې پړ شم نو بدرنګ شمه

غواړمه ملګرو فضليار غونډي
ښکلو ته په غاړه کې لونګ شمه

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

شا او خوا زما د سترګو اوس رڼه ده
پکې بله چې دا ستا د مخ ډیوه ده

د نړۍ منظرې ټولې مې شوې هېرې
ستا د سترګو څومره ښکلې منظره ده

په نخرو د پیغلو ډله کې روانه
دا د سرو کالو جلۍ څومره خوږه ده

راځه مه ځه یو سات کېنه د یار یاده!
سهار لرې دی تر اوسه نیمه شپه ده

د خپل وران کابل ښکلا چې مې لیدلې
د نړۍ له نورو ښکلو مې توبه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د مينې شنې ښنترې پرې ولاړې
څه سرسبزه مې د شوخ زړګي دره ده

د کابل ښاره شويه ښاره! زيرى زيرى
ستا د پېغلــو ډلــه بېرته راستنه ده

فضلـيــاره اوس په مينه ښه پوهېږې
خلک هسې درته وايې چې وره ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

سخت شولو ګوزران، چې دا بـه ښنګه شي
نه راځي جانان ، چې دا بـه ښنګه شي

زه درتـه پـر ځمکـه انتـــظار کـړمـه
ته شوې د اسمان، چې دا به ښنګه شي

لوټې لوټې خاورې دې کـړ، وران دې کړ
زما د زړه جـهان، چې دا بـه ښنګه شي

خلک د ژوندون پـه خونـد مـړېږي نه
مونږ ورته حیران، چې دا به ښنګـه شي

بس د مرچو ښـټه باندې ناست دي ټول
زوړ دی او که ځوان، چې دا به ښنګه شي

ښـه او بـد نـه ګـوري فـضـلـيار مـني
ستا هر یـو فرمان، چې دا به ښنګه شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

پرېړده ستا په سینه خور لکه ټیکری شم
د دې غیرو خلکو سترګو کې اغزی شم

ستا لومړۍ خندا شپېلۍ د اسرافیل وه
یو ځل بیا وخانده شاباس چې ژوندی شم

سپېلنی یم خو د ښکلو وچکالي ده
ربه ! یو ښکلی پیدا کړې چې لوګی شم

لېونی شم په ځنځیر نه سړی کېږم
خو چې یو سوك د یار وخورم نو سړی شم

سل ګیلې او زر غوښتنې مې وي زړه کې
خو چې تاته درنژدې شم نو ګونګی شم

د ماشوم غوندې مې نور غېږ کې وانخلې
راځه ته غېږې ته راشه چې زلمی شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

کله هر وخت کله لړ تم درځمه
د وخت له دوده سره سم درځمه

د ګل په وار بورا دی کله منعه؟
ته مې ښکنځه زه به بیا هم درځمه

د سینې لار دې راته خلاصه پرېږده
د زړه کعبې ته په حرم درځمه

ګله ! که شا او خوا دې ټول اغزي شي
زه نیمه شپه سپور په شبنم درځمه

د بې شرمیو پلیتیو نه پاك
لکه پښتو ، لکه زمزم درځمه

چې مې په قدر باندې نه پوهېږې
خیر فضلیاره نور به کم درځمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

له هر کار نه یم وېستلی د یار سترګو
په زړګي يمه ويشتلی د يار سترګو

ساده سترګې مې په جنګ کله پوهېږي
هــر مــيدان ترينه ګټلی د يار سترګــو

څه دوه ، درې او يا څلور وارې خو نه دی
په بار بار يـمـه رټلـی د يار سترګــو

نه پوهېږم چې کوم عيب، اخطار او ډاردی
زما سترګو کې لیدلی د یار سترګو

دا چې اوښکې مې له سترګو نه بهېږي
دغه حال رالـورولـی د يار سترګــو

فضليار ته بل چا هيڅ ويلي نه دي
دا له کلـي راشـړلــی د يار سترګــو

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ته که د بل شې ژوند به څه شي ياره
ګومان مې نه شي چې دې وشي ياره

پرته له تانه خو سپرلي هم ګوره
خزان خزان سپېره سپېره شي ياره

ژوندکې به داسې وخت هم راشي کله
چې مې د زړه داغونه ښه شي ياره؟

ټول ارمانونه د نهيلي ژوند مې
په ځورېدو ځورېدو مړه شي ياره

خپله يې نه غواړې که ويې غواړې
کور به ويجاړ د بېلتانه شي ياره

زړه چې مې چا کې صميميت وګوري
نو ټول خواص يې د واړه شي ياره

چې فضليار کله ستا سوچ کې لاړ شي
نو يې خولګۍ اوبه اوبه شي ياره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ: خپل مشر تره مولنا محمدادریس (حقاني) ته! چې په
ډېر ترخه وخت کې مې ډېرې خوږې شپې ورسره کړې

***

روح، زړه او جسد مې لور په لور شول نور
يو يې د اسمان دوه يې د ګور شول نور

تور زما د سترګو ولې نه راځي؟
سپين زما د سترګو پسې تور شول نور

اى د ژوند اسرې! پرته له تانه خو
خوب،خوراك او څښاک راته پېغور شول نور

بس دى فضلياره په ژوند څه کوې
بخت او تخت دې دواړه رانسکورشول نور

ککړك

***

تا نه ډېر جانانه بل څوک نشته دی
نه پاس په اسمان او نه په ځمکه خوږ

ماته مې چرسي لالی رایاد کاندي
بوی د چرسو لګي پر ما ځکه خوږ

دوی وایي جانان دې نمک نه لري
زړه وایي جانان دی بې نمکه خوږ

وپوښتل یو چا چې پښتانه ولې
نه ګڼي بل هیڅ څه تر ټوپکه خوږ؟

بیا هغه خبر وکړه چې وېل به دې
دا د ظالم زوی دی بې درکه خوږ

یاره فضلیاره فکر نه کوم
بل به نوکوم ځای وي تر (ککړکه) خوږ؟

پاس پچیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ارمان ارمان ساتل يې نه پېژني
ښکلي فقط د زړونو وړه پېژني

ددې مهال ياران الفت څه کوي
دوی خو فقط پيسه او سره پېژني

زما په زړه کې يې عمرونه تېر کړل
خو ما تر اوسه پورې نه پېژني

زما غريب چې صيب ، جناب نه دی زده
نو ريښتيا څوک به ما په څه پېژني

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

بې له مينې چې ناشوني ده، دې چم کې
بلـه هـره ګـناه شــوني ده، دې چم کې

مينه ستا مې په زړه نوې روږدې نه ده
دا بـلا ډېره لـرغوني ده، دې چم کې

دا د زړه دا مينه ناکه شان مرغۍ مې
له تعجبه غوني غوني ده، دې چم کې

دا چـې وايي مـينه جـرم دی ګناه ده
دا وينا بالکل ريښتوني ده، دې چم کې

د الفت د ښاپېرۍ خدايه ته مل شې
ډوبه شوې نور تر ستوني ده، دې چم کې

فضليـاره تـه يـو چـا تـه خــواږه ګــورې
دا خـبر ګوره مرګــوني ده، دې چم کـې

ککړك - سره رود

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

زړه کې مې دواړه روح او وينه لا شته
پکې ستا ياد پکې ستا مينه لا شته

چېرته به زړه شي له دې کلي صبر؟
چې پکې هاغه نازنيـــنه لا شته

بچې د کرکې ننګرهاره وايي
څنګه تر اوسه دلـــته مينه لا شته؟

راشه په خپل رنګ يې رنګينه کړه نور
د ژوند په پاڼو کې مې سپينه لا شته

يو فضليار دی چې بې ميني ګرځي
که دلته بل څوک هم بدبينه لا شته

يوې لانجمنې ښاپيرۍ ته!

***

يوازې ستا خو نه دي ډېرې دي يار
لانجې بېخي له حد نه تېرې دي يار

د څو بدرنګو او ترخو له لاسه
خوږې خبرې رانه هېرې دي يار

نيمه په کور نيمه په بند کې والله
مياشتې د ژوند مې داسې تېرې دي يار

اوسني وخت کې او ريښتيني مينه؟
دغه خبرې پخوا تېرې دي يار

ستا د سيالۍ پکې څوک نشته ګني
جينکۍ دلته کې هم ډېرې دي يار

د زړه له غوښو مې تر اوسه پورې
ستا اداګانې لا چاپېرې دي يار

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ښه يې سپک لکه د خلي که جانانه
رقيبان مې غلي غلي که جانانه

دا سپېرو سپېرو وختونو پسې راشه
پسرلي غونډې يې ښکلي که جانانه

ستا پيکي ته زما زړه خدای پيدا کړی
سيخکي ترينه راکولي که جانانه

خير د زړه له يو څه وينو څخه تير شه
يوه سمه غزل وليکه جانانه

فضليار د خپلو بدو بخښله غواړي
تړمې اوښکي يې قبولي که جانانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ: د خوګیانو په لوخی کې د ملك محمد قیاس درنې کورنۍ ته، چې پر جلالکوټ د امریکایي بمباریو پر مهال یې ډېرې سنونزې په ورین تندي راسره ګاللې وې.

***

خپلواکي مې د خپل قام راځخه غواړي
له غلیم نه انتقام راځخه غواړي

باغي روح مې د بدن قفس کې تنګ دی
د وحشت پر ضد قیام راځخه غواړي

تنګ غیرت مې پېغورونه راکوي تل
هغه خپل شهید امام راځخه غواړي

عجیبه ده چې تقوا په چا کې نه وي
هغه څنګه احترام راځخه غواړي

فضلیاره مقتول زړه سره څه وکړم
د مسیح د خولې سلام راځخه غواړي

لنډۍ-خوګیاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

زخمي دې نه کړي یاره په قسم دی خطرناک
تنکی مخ دې ترې ساته چې شبنم دی خطرناک

یو وخت به مې شي زړه ټوټې ټوټې هوا ته پورته
یو څوک یې مینځ کې پروت لکه د بم دی خطرناک

حیران یم چې دې څنګه دا مغروره دلاسا کړه
ملا صاحب! د ځان په څیر دې دم دی خطرناک

بس ټک پسې بل ټک شي په زړه غبرګ ټکونه راکړي
هر ناز یې په والله لکه لړم دی خطرناک

ویرېږم د چا یاد یې ریښې غوڅې نه کړي خدایه
هر وخت د فضلیار زړه ته اړم دی خطرناک

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

نا آرام زړه مې آرام راځخه غواړي
یاره ستا د شونډو جام راځخه غواړي

ستا لیدو سره نن ونه لړزېدلو
زړه مې ځکه اوس انعام راځخه غواړي

یا مرګی او یا جانان، لاسلیک دې وکړه
مینه داسې استعلام راځخه غواړي

د زړګي مې بله هیڅ غوښتنه نشته
ستا یادونه تل مدام راځخه غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند مې يوڅه، تن مې بل څه، روح مې نورڅه
يـاره! ښـه بـد دې تمـام راڅخه غـواړي

ډېرڅه شته چې خوښ مې نه دي ، خو يې وايم
هغـه ټول مـې خپل عـوام راڅخه غـواړي

تـه دا زړه ، دا سـتا د زلفـو مـېن ګـوره
لېونی په خپلـه دام راڅخه غـواړي

يـار بـه څنګـه شـي؟ دا زړه يـې فضليـاره!
هر سهـار او هر مـاښـام راڅخه غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

بس ډز ته وي تياري دواړو غبرګو کې مرمۍ
جانان همېشه ګرځوي په سترګو کې مرمۍ

يو وخت دلته تېر شوی چې ښښتې به وې خدايه
په ونو، انسانانو او په چرګو کې مرمۍ

د ښو او د خوږو تورو پر ځای پکې پرتې وي
په خولو د ځينو ځينو غنمرنګو کې مرمۍ

د وس يې خدايه نه يو په خپل فضل يې کړې شنډې
دا پورته الوتکو ځوانيمرګو کې مرمۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ته چي لاړ شي ستا يادونه نور هم ډېر شي
دا دروغ دي "چي څه تېر شي هغه هېر شي"

كه پلو دي كړ ترې لرې ، لمر به خوار كړې
ټول شمسي نظام به ستا له مخ چاپېر شي

پر دې خوار زړه مې هيڅوك برياليي نه شول
چاته ترې د تورغر چاته پنجشېر شي

څه يوه ورځ خو مې نه ده، تل دا حال وي
څو زه لاړه ورته نيسم جانان تېر شي

پر كابل د وحشت دور راپه ياد كړي
د يار ياد چې مې له زړه څخه چاپېر شي

دا څو بېته به په خلكو كې ژوندي وي
فضليار به له يارانو څخه هېر شي

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

بې پوښتنې بې سلامه راغی نېغ څوک
په زړګي مې راداخل شو لکه تېغ څوک

د همدې لپاره خدای مونږ ته راکړي
سر به نه کړي ای وطنه له تا درېغ څوک

خدای مې یار ته هسې سترګې دي ورکړي
لکه ورکړي سپین ښامار ته لاس کې تېغ څوک

فکر نه کړم که جنت کې یې سات تېر شي
چې یو ځل د یار په مینه کې شي دېغ څوک

لکه زه چې یې د زړه وینې ورزېښنم
دې مجلس کې راته ګوري داسې تېغ څوک

فضلیار بیخي له ځانه خبر نه و
خو په زړه کې یې بیا ناست و ایغ و بېغ څوک

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

درانه استاد ناګار ته!

***

روسان پر ټوله لاره، کوي خلکو ته کیسې
افغـانه! ستا لـه ډاره، کوي خلکو تـه کیسې

پکول که مې نړی کې،د میړانې یو سمبول دی
لونګۍ مې هم چلتاره، کوي خلکو ته کیسې

یو وخت به یو شمېر خلک، په نښتو اوازونو
د غـرب په هره لاره، کوي خلکو ته کیسې

که اوس دې هغه تېر وختونه نشته پروا نه کړي
غــزلې دې ناګاره کوي خلکـــو ته کیسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

دا جلۍ مې پاس په بلۍ څو ځلې ليدلې ده
ما خو په خطر کې نړۍ څو ځلې ليدلې ده

دروغ وايي د ځان د سپېڅلتيا په هکله دروغ وايي
(لمر) سره مې وربځ کې (سپوږمۍ) څو ځلې ليدلې ده

مور دې راته غله ښکاره شي ستا سترګې چې ووينم
ما يوه بې سترګو هوسۍ څو ځلې ليدلې ده

خدای خبر چې ولې يې ښېراوې هيڅ قبلېږي نه
رب ته په سجده مې څېړۍ څو ځلې ليدلې ده

پام چې فضلياره د طالب په نوم منکر نشې
ستا په سر مې سپينه لونګۍ څو ځلې ليدلې ده

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library